Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4735/25
20.11.2025. године
Б е о г р а д

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа адвокат Младен Никић из Ваљева, против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., које заступа адвокат Драган Милинковић из Ваљева, ради раскида уговора о доживотном издржавању и по противтужби тужених ради накнаде за дато издржавање, одлучујући о жалбама странака изјављеним на пресуду Основног суда у Ваљеву П. 851/22 од 17.07.2025. године, у седници одржаној 20.11.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П. 851/22 од 17.07.2025. године у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима из става трећег пресуде Основног суда у Ваљеву П. 851/22 од 17.07.2025. године па се тужиља АА **ОБАВЕЗУЈЕ** да туженицима ББ и ВВ на име трошкова првостепеног поступка плати 75.200,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за досуђење трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом првим побијане пресуде је усвојен тужбени захтев и раскинут је уговор о доживотном издржавању ОПУ 485-2021 од 29.04.2021. године. Ставом другим је усвојен противтужбени захтев и тужиља је обавезана да туженицима на име накнаде за примљено издржавање плати 726.535,67 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим је одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Тужиља је благовремено изјавила жалбу на став други и трећи побијане пресуде

из свих разлога предвиђених у члану 373 став 1 ЗПП, а туженици су изјавили жалбу на решење о парничним трошковима, поднели су одговор на тужиљину жалбу и тражили су трошкове другостепеног поступка.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386 ЗПП и одлучио као у изреци из ових разлога.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Пресуда је довољно образложена и непротивречна, нема ни друге недостатке због којих њена правилност не би могла да се испита па се жалбом неосновано указује на битну повреду из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је у својству примаоца издржавања са туженицима закључила уговор о доживотном издржавању бр. ОПУ 485-2021 од 29.04.2021. године којим су се туженици обавезали да тужиљу доживотно издржавају тако што ће јој обезбеђивати одећу, обућу, исхрану, средства за хигијену, старати се о исправности уређаја и инсталација у тужиљиној кући, одржавати у уредном стању простор у којем она борави, плаћати рачуне за комуналне услуге, старати се о тужиљином здрављу, обезбеђивати јој негу и лечење по потреби,а по смрти је сахранити, издати подушја и подићи обележје по верским обичајима. Заједница живота није уговорена, али даваоци издржавања су се обавезали да бораве у домаћинству друге уговорне стране уколико то због њеног здравственог стања буде неопходно. Странке су се сложиле да се тужиљина пензија користи за њене потребе осим за комуналне услуге које из својих средстава плаћају туженици. Тужиља се обавезала да у накнаду за издржавање туженицима пренесе право својине на непокретностима описаним у уговору, а пренос права својине је одложен до смрти примаоца издржавања.

Странке су се упознале тако што су се туженици јавили на тужиљин оглас за продају дела плаца од 10ари, започели су преговоре о куповини, а тужиља је предложила да закључе уговор о доживотном издржавању, да се туженици брину о њој а она да им остави кућу и парцелу, што су туженици прихватили. Они су се старали о тужиљиној исхрани, водили су је код лекара када је било потребно, доносили су јој лекове, плаћали су рачуне за комуналну потрошњу, одржавали двориште, уредили су простор у којем је тужиља живела тако што су у једној соби поставили ламинат а у другој плочице, изглетовали су и окречили зидове и поправили кућне апарате. Ручак јој су доносили или спремали код ње у кући, остављали су јој вечеру и доручак за следећи дан или би јој доручак доносила деца тужених.

Тужени ВВ је уз помоћ својих другова радио теже физичке послове у кући и дворишту, ангажовао је сведока ГГ да уради ламинат и сведока ДД за молерске радове, набавио је материјал и платио рад. Из исказа сведока ЂЂ је утврђено да је туженике упознала када су са тужиљом закључили уговор, долазила је код тужиље у посету и тако јој је познато да је кућа увек била уредна, тужени су били присутни и тужиља се хвалила да су туженици према њој пажљиви. Из исказа сведока произлази да је тужиља дуже време у лошим односима са својом породицом, да је и раније давала огласе за

продају плаца, када би се неко јавио на оглас предлагала је закључење уговора о доживотном издржавању а по закључењу уговора после извесног времена је постојала сувише захтевна, очекивала је да даваоци издржавања непрекидно буду у њеној кући и на крају би се предомислила и раскидала уговор.

Уговор је извршаван од закључења до 3.6.2022. године, када су тужени сазнали за тужбу. Из исказа тужене ББ је утврђено да је лекарка којој су се пре закључења уговора странке обратиле ради давања мишљења о пословној способности тужиље за закључење уговора препознала тужиљу и тужену је обавестила да је тужиља и раније са другим људима долазила ради прибављања мишљења о пословној способности за закључење уговора, па је тужена је због тога водила дневник о извршењу уговора. Рачунима су документовани издаци од укупно 217.930,56 динара у који су урачунати трошкови закључења уговора (мишљење неуропсихијатра, накнада јавном бележнику и награда адвокату за сачињавање уговора) набавка лекова, услуге приватне поликлинике, рачуни за воду и електричну енергију, допуне плинске боце која је коришћена у домаћинству, набавке уља и бензина за тример за сређивање дворишта, набавка ламината и другог материјала за замену подова, трошкови за набавку аутогаса јер су тужени у извршењу уговора користили своје возило са таквим погоном и једну половину накнаде за рад грађевинске машине у разгртању хумуса у дворишту јер је другу половину платила тужиља.

Туженици су се ангажовали и обављањем физичких послова за тужиљу, тужена ББ је водила евиденцију услуга па је вештак економиста полазећи од минималне нето цене за најједноставнији рад од 183,93 динара по сату у 2021. години и 201,22 динара по сату у 2022. години, проценио да рад обоје тужених од закључења уговора до 03.06.2022. године вреди укупно 508.605,11 динара и у табели је приказао вредности за сваки месец појединачно. Збир стварних издатака и накнаде за рад је 726.535,67 динара.

Наводи жалбе којима се оспорава вештачењем процењена вредност и количина рада тужених нису основани јер се суд није ослонио само на евиденцију тужене већ и на исказе сведока који су помагали туженом ВВ у физичким пословима у дворишту, сведока које је тужени о свом трошку ангажовао за одређене поправке и радове и сведока који су долазили у посету код тужиље. Туженици су долазили код тужиље пре или после радног времена, некада су користили паузу у току радног времена да је посете, ишли су у набавке и употреба аутомобила у извршењу таквих обавеза представља оправдан издатак. Уговор је двострано обавезни, туженици су га извршавали све до пријема тужбе и по одредби из члана 201 став 2 ЗОН у вези члана132 и 210 ЗОО имају права на накнаду за услуге и давања. До раскида уговора није дошло услед скривљеног понашања тужених и у таквој ситуацији трошкови закључења уговора улазе у давања по уговору, основ за тај издатак је раскидом уговора отпао и супротно тумачење тужиљине жалбе није прихватљиво.

Решење о парничним трошковима из става трећег побијане пресуде је донето погрешном применом члана 153 став 2 ЗПП. Противтужбени захтев је усвојен па туженицима припада део парничних трошкова који су настали у вези са њиховим захтевом, а то си судска таксе на противтужбу и пресуду у траженим износима од по

18.850,00 динара, награда по АТ за противтужбу са увећањем за два заступана лица према вредности усвојеног захтева од 22.500,00 динара и награда за вештачење у висини стварног издатка од 15.000,00 динара што све износи 75.200,00 динара. Туженици су оспоравали захтев за раскид уговора, о оба захева једновремено расправљано, странке су имале приближно исте издатке за заступање, па како су оба захтева усвојена, према исходу спора је оправдано да свака странка сноси своје преостале трошкове.

Одговор на жалбу није обавезна процесна радња и није у кругу издатака које би у смислу члана 154 став 1 ЗПП тужиља требала да накнади туженицима. Туженици су у поступку по жалби на првостепено решење о парничним трошковима остварили делимичан успех па је према таквом успеху захтев за трошкове неоснован.

Из наведених разлога на основу члана 390 и 401 тачка 3 у вези члана 166 ЗПП је одлучено као у изреци.

Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић